

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. L. Orationis & Conjunctionis cum Deo studium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

poris quàm animi, defendendi ac tuendi curam quodammodo suscepit; & idcirco animos mihi addi sensi ad vicissim, grati animi titulo, suscipiendam in me causam DEI adversus illos, qui volunt injuriam inferre DEO, sicut ille causam meam agit contra illos, qui offendunt me. Videtur hæc mihi ratio sufficiens ad impellendum me, ut animas juvem, & errantes reducam in viam. *Qui tangit vos, tangit pupillam oculi mei*, dicit ad Servos suos DEUS. Quis proin satis exprimat ingens illud studium & curam, quam pro nobis habet, defendendo nos promptis semper armis contra hostes, & qui videntur, & qui non videntur? Tale & nostrum in causa DEI studium, tantus esse ardor debet contra quoslibet ejus hostes, Christianos perverfos, Hæreticos, Ethnicos &c. *Ponam Zelum meum in te*; hæc est suavis promissio, quam facit mihi DEUS per Ezechielem; cui ego aliud reponere nihil possum, aut debeo; quàm *Zelus Domus tue comedit me*.

§. L.

Orationis & Conjunctionis cum DEO studium.

PROPRIUM amantium est, velle semper agere cum amato, & cum eo conversari. Idcirco qui magno DEI amore exarsit, videtur non posse avelli ab Oratione, in qua suaviter conversamur cum DEO, ut Apostolus innuit iis verbis: *Nostra conversatio in caelis est*. Huic autem sacræ Orationis exercitationi tam erat addictus P. Paulus, ut nullis limitibus tempus illi dandum definitum esset, sed præter horam statam matutinam, reliquum omne diei tempus, quod vel literarum studia, vel negotia cum proximis, sibi non

non vindicabant, illi daret. Et testantur Socij, quos habuit, plerumque invenisse se illum orantem in medio sui cubiculi, nec rarò ita absorptum in DEO, ut aliquamdiu non adverteret, an aliquis, aut quis cubiculum esset ingressus. Quod si nonnunquam commendare DEO debebat magni momenti negotium, maximè quod totam nostram Societatem spectaret, erga quam semper tenerè & intimè afficiebatur, totas noctas orationi dabat. Etsi, ut dicamus quod res est, etiam quando interdium aut deambulabat, aut quidvis aliud factitabat, semper altiora animo agitare videbatur, satisque prodebat tota agendi ratione; versari semper sibi ante oculos DEUM, illudque præceptum ad amissim ipsum implere: *oportet semper orare, & nunquam deficere.* Ad hanc porro orationis familiaritatem ratione quadam valde singulari à DEO vocari se sensit, ut alicubi in suis illi schediasmaticis scriptum reliquit. Videbatur mihi, inquit, in claro admodum lumine, omnem meam negotiationem constitutam esse debere in studio orationis, cum omnibus, quæ nunc circa me geruntur, consideratis, judicarem, hoc planè esse, quod DEUS à me fieri vellet. Egi proin illi magna quadam animi teneritudine gratias, quòd me elegerit ad tantam dignationem agendi & conversandi cum ipso quàm familiarissimè, etsi ego nihil unquam tanto dignum favore egerim; & si hæc, juxta illud: *Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea*: appellanda est pars optima, certo quodam modo veniam à DEO petij, si ego vermis vilissimus in illa conquiescam: nec enim ego illam elegi; sed ipse est, qui me ad illam elegit.